

opusdei.org

Prelatovo pismo (avgust 2009)

Mesečno prelatovo pismo,
tokrat iz Mehike. Ob Marijinem
prazniku v mesecu avgustu nas
msgr. Echevarría vabi k
posnemanju vsakdanjega in
Kristusu bližnjega življenja
Božje Matere.

18. Avg. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!

*Assumpta est Maria in cœlum, gaudet
exercitus angelorum* [1]; Marija je

bila vzeta v nebo, s telesom in dušo, in angeli so deležni tega veselja. Tudi vse nas kristjane napolni veselje, ker Marija večno živi v polnosti Boga, gleda in ljubi presveto Trojico v nebeški slavi.

Ko se približuje slovesnost 15. avgusta, Vnebovzetje naše Gospe, bi vas rad spomnil, da nas ta velik praznik **vzpodbuja, da dvignemo svoj pogled proti nebu. Ne k nebesom, narejenim iz abstraktnih idej, niti k izmišljenim nebesom, ki jih je ustvarila umetnost, temveč k nebesom resnične stvarnosti, ki je Bog sam: Bog je nebesa. In On je naš cilj, cilj in večno bivališče, iz katerega izviamo in h kateremu težimo (...).** Je priložnost, da se dvignemo skupaj z Marijo v višave duha, kjer je mogoče vdihniti čisti zrak nadnaravnega življenja in videti najbolj pristno lepoto, **lepoto svetosti** [2]. Kako in s kolikšno vztrajnostjo se zatekamo k

Devici Mariji, da bi vedno in povsod ravnali z nadnaravnim čutom? Ali prosimo našo Mater, da bi rasel v naših dušah kontemplativni duh?

Besede Benedikta XVI., ki sem jih pravkar navedel, so učinkovit uvod v skrivnost vere, katero smo pripravljeni ponovno okušati. Kakor je zapisal sveti Jožefmarija – **to je skrivnost ljubezni. Človeški razum je ne more doumeti. Samo vera lahko razloži, kako je bilo človeško bitje povzdignjeno v tolikšno slavo, da je postalo središče ljubezni in naklonjenosti Svete Trojice. Ker pa gre za našo Mater, čutimo še željo po tem, da bi razumeli več – če lahko tako rečem –, kot pri drugih verskih resnicah** [3]. Obrnimo se na našega Očeta, ki gleda Boga iz obličje v obličje, gleda presveto človeškost Jezusa Kristusa, Devico Marijo, angele in ostale svetnike, in ga prosimo, naj nam pridobi Gospodovo Luč, da bi se poglobili v to resnico

vere in tako bolj ljubili in bolj občudovali sveto Marijo.

Najprej vam predlagam, da temeljito pogledamo vsakdanji Marijin odgovor, da se zadržimo pri osebnem premišljevanju odlomkov Svetega pisma, ki nam govorijo o njej: čeprav jih je majhno število, ta besedila vsebujejo vse *magnalia*, veličino tega, kar nam je Sveti Duh hotel razodeti o Božji Materi in naši Materi: neizmerno bogastvo, katerega mora odkriti vsak od nas, pri čemer nas vedno vodi cerkveno učiteljstvo. Svetujem vam, da ponovno preberete tudi kakšen odlomek iz mariologije in da se potrudite preko premišljevalnega in poglobljenega branja poglobiti v neizrekljivo, kar je v Mariji izpolnil Vsemogočni, čigar ime je sveto [4]. Spev Magnificat, ki je vzklik na ustnicah in v srcu Marije, navdihnjene od Svetega Duha, se nam pokaže kot najboljša šola za to, da bi spoznali, se obračali k njej ter

posnemali našo Mater: **to je portret, resnična podoba Marije, na kateri jo lahko vidimo takšno, kakršna je** [5].

Bodimo še posebno pozorni na njeno življenje molitve. Takšno jo bomo odkrili ob kontemplaciji veselega dela rožnega venca. **Gospa sladkega imena, Marija, je zbrana v molitvi. Ti si v tisti hiši karkoli želiš biti: prijatelj, služabnik, radovednež, sosed, ...** [6] Vztrajno se postavljajmo v ta prizor, da bi z resnostjo sprejeli povabilo našega Očeta. Potrudimo se najti – vsak izmed nas – svoje mesto, ko gremo skozi ta ključni dogodek zgodovine našega odrešenja, pa tudi v molitvi angelovega čaščenja in rožnega venca. Lahko mislimo na Devico, ki nenehno ostaja v dialogu z Bogom, in tako je tudi takrat, ko ji angel posreduje božje poslanstvo. Enako se zgodi v drugi skrivnosti svetlega dela rožnega venca: zaupna prošnja, ki jo Marija izrazi s svojim

komentarjem na svatbi v Kani, doseže, da Jezus naredi prvi čudež, še preden je prišla *njegova ura*, in da prvi učenci njenega Sina prejmejo dar vere, kakor pravi Evangelij z le malo besedami: *njegovi učenci so verovali vanj* [7].

Prav sveti Janez, ljubljeni učenec, nam posreduje ta podatek. Razodene nam, da je bila presveta Devica, ki je do tega trenutka vzgajala svojega Sina v letih življenja v Nazaretu, poklicana k temu, da še naprej neposredno sodeluje pri skrivnosti odrešenja. Ta božanska naloga se zasluti že v Kristusovem odgovoru na prošnjo njegove Matere: *Kaj je meni in tebi, žena? Moja ura še ni prišla* [8]. Gospod govori o žrtvi na križu. Ko bo nastopil ta trenutek, bo hotel – po nadnaravni in človeški logiki –, da bi bila njegova mati ob njem, kakor nova Eva, da bi sodelovala pri ponovnem oživljenju nadnaravnega življenja ljudi. To pripoveduje tudi

sveti Janez: *Poleg Jezusovega križa pa so stale njegova mati in sestra njegove matere, Marija Klopájeva in Marija Magdalena. Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: “Žena, glej, tvoj sin!” Potem je rekel učencu: “Glej, tvoja mati!” In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi [9].*

S papeževimi besedami sem vas spomnil, da nas slovesni praznik Vnebovzetja vabi, naj dvignemo oči k nebesom, k dokončnemu bivališču, h kateremu smo namenjeni, brez da bi pozabili – še en Marijin nauk –, da je Devica Marija, preden je bila s telesom in dušo vzeta v slavo, od blizu spremljala Kristusa v njegovem odrešujočem trpljenju in smrti. **Nova Eva je sledila novemu Adamu tako v bolečini in v trpljenju kakor v dokončnem veselju. Kristus je prvenec, toda njegovo vstalo telo je neločljivo od mesa njegove zemeljske matere. Marija, in v njej**

**vse človeštvo, je deležna
vnebovzetja k Bogu, in z njo vse
stvarstvo (...). Tako se rodi novo
nebo in nova zemlja, v kateri ne bo
ne joka ne tožbe, ker smrt več ne
bo obstajala (prim. Ap 21, 1–4) [10].**

Marijino sodelovaje pri daritvi na križu je bilo edinstveno; zato jo Cerkev časti “z nazivi zagovornica, pribežališče, pomočnica, posrednica”, brez da bi bilo to “odveč ali da bi kaj dodajalo dostojanstvu in učinkovitosti Kristusa, edinega Posrednika” [11]. V tem tesnem sodelovanju pri delu odrešenja nastane tudi naziv *Evharistična žena*, s katerim jo je imenoval Janez Pavel II. v svoji zadnji okrožnici. Sveta evharistija je zakramentalna ponovitev daritve na križu, saj je to, kar se je zgodilo na Kalvariji, zopet prisotno pri sveti maši. In ni dobro spregledati, da je prav na Golgoti Gospod pokazal Mariji njeno novo materinstvo. “Jezusove besede,” je

zapisal Janez Pavel II., “dobijo svoj najbolj pristen pomen v okviru odrešenjskega poslanstva. To da so bile izgovorjene v trenutku odrešujoče žrtve, jim dodeljuje najvišjo vrednost. Evangelist po Jezusovih besedah njegovi materi doda pomenljiv stavek: ... 'ker je vedel, da je že vse izpolnjeno' (Jn 19, 28), kakor bi hotel poudariti, da je dopolnil svojo žrtev s tem, da je izročil svojo Mater Janezu in v njem vsem ljudem, katerim ona v delu odrešenja postane mati” [12].

Pri vsaki sveti maši je Marija skrivnostno prisotna ob oltarju, kjer se na nekrvav način obnavlja žrtev na križu. **V tej nedoumljivi skrivnosti**, je zapisal naš Oče, **opazimo, kakor med tančicami, prečisti Marijin obraz: hči Očeta Boga, Mati Boga Sina, Nevesta Boga Svetega Duha**[13]. To je trdno prepričanje Cerkve, izraženo v eni izmed molitev, ki jih liturgija

priporoča duhovnikom, da bi se lahko bolje pripravili na daritev svete žrtve: *O Mati usmiljenja, presveta Devica Marija (...), zatekam se k tvojemu usmiljenju, da bi bila, tako kakor si bila skupaj s tvojim presladkim sinom, pribitim na križu, tudi ob meni, bednem grešniku, in skupaj z vsemi verniki, ki bomo tu in v vsej sveti Cerkvi deležni te Božje žrtve* [14]. Ali se sinovsko zatekaš k njej, vsak dan, preden obhajaš sveto mašo ali si prisoten pri njej?

Presveta Devica je od Betlehema do Golgote znala pokazati Kristusa in voditi h Kristusu učence njenega Sina, moške in ženske: če so Janez, Marija Magdalena, Saloma in druge ženske, kakor nam podrobno pripoveduje Evangelij, trdno vztrajali ob Jezusovem križu in so bili kasneje priče njegovega vstajenja, je to zaradi tega, ker se v tistih urah niso oddaljili od Marije, ker so jo sprejeli v svoj dom, v vso njihovo duhovno pot, vse

od neizrekljivega trenutka, v katerem jim je Kristus na Kalvariji zaupal svojo Mater.

Moje hčere in sinovi: ta, ki je vsa od Boga, evharistična žena in učiteljica molitve, želi, da se obračamo nanjo, da jo prosimo, naj nas nauči zaljubiti se v Jezusa Kristusa z vsem srcem, z vso našo dušo, da bi mu odgovorili s polno zvestobo v različnih trenutkih in okoliščinah. Velika skrivnost ljubezni se nam ponuja na praznik Marijinega Vnebovzetja: **Kristus je premagal smrt z vsemogočnostjo svoje ljubezni. Samo ljubezen je vsemogočna. Ta ljubezen je vzpodbudila Kristusa, da je umrl za nas, in s tem premagal smrt. Da, samo ljubezen naredi, da lahko vstopimo v kraljestvo življenja! In Marija je vstopila za njenim Sinom, povezana z njegovo slavo, potem ko je bila povezana z njegovim trpljenjem. Tja je vstopila z nezadržno močjo in za seboj**

pustila odprto pot za vse nas. Zato ji danes kličemo: “Vrata nebeška”, “Kraljica angelov” in “Pribežališče grešnikov” [15].

Pobožno molímo litanije in druge Marijine molitve – Zdrava Marija, Pozdravljena Kraljica, rožni venec in vzklike, ki nam ji narekuje otroška ljubezen, s čudovito otroško predanostjo in pobožnostjo, kajti **Marija, Devica brez madeža, je popravila Evin padec: in s svojim neomadeževanim stopalom je pohodila glavo peklenškega zmaja** [16]. Združeni z našim Očetom, ki je bil globoko zaljubljen v Marijo, še bolj občudujmo, kako jo **Oče, Sin in Sveti Duh okronajo za Kraljico vesoljstva. Kot podložniki se ji priklanjajo angeli ... in očaki in preroki in apostoli ... in mučenci in spoznavalci in device in vsi svetniki ... in vsi grešniki in ti in jaz** [17]. Ali se mi obnašamo tako?

V družinskih pismih in dokumentih se je sveti Jožefmarija navadno podpisoval z imenom Mariano. Vstopimo torej v *Marianovo šolo*, posnemajoč našega Očeta v njegovi nežni pobožnosti do presvete Device, kakor majhni otroci, ki v vsakem trenutku vedó, da potrebujejo skrb svoje Matere.

Sveta Marija je bila poleg tega vedno mati Opus Dei, od njegovega rojstva naprej, in Delo se je razvijalo pod zaščito njenega plašča: hodila je pred nami, nas spremljala in nam sledila na vsakem koraku naše družinske zgodovine in našega osebnega romanja. V mesecu avgustu se spomnimo nekaterih od teh trenutkov: posvetitve Dela presladkemu Marijinemu srcu v Loretu 15. avgusta leta 1951, ki ga letno obnavljamo; povabila k temu, da se zatekamo k Božjemu usmiljenju preko Prestola slave, ki je Marija, 23. avgusta leta 1971; ... in

tolikih drugih posredovanj Kraljice nebes in zemlje, ki jih je sedaj nemogoče naštet.

V teh dneh se nahajam v Mehiki, kamor sem šel, da bi lahko sodeloval pri posvetitvi cerkve, ki je bila zgrajena v čast svetemu Jožefmariju, v Distrito Federal. Skupaj z vsakim izmed vas se tudi zahvaljujem Bogu, ker mi je bilo tako omogočeno, da sem lahko molil pred Guadalupsko Božjo Materjo v Villi, spominjajoč se korakov našega Očeta leta 1970. Nekateri izmed namenov, ki so takrat napolnjevali srce našega ustanovitelja, so še vedno popolnoma aktualni, drugi so se že izpolnili po posredovanju naše Matere. Prišel sem, vztrajam, v imenu vseh – tistih, ki smo sedaj v Delu, in tistih, ki bodo prišli v teku stoletij –, da bi prosil za Cerkev, za papeža in njegove sodelavce, za škofe in duhovnike vsega sveta, še posebno v tem letu duhovništva, za Opus Dei in vse

krščansko ljudstvo, za našo osebno vsakodnevno zaljubljenost v Jezusa Kristusa. Še vedno imam zelo živo v spominu tiste besede, ki so tako razburile našega Očeta, in ki nam jih je takoj nato pripovedoval z vidno ganjenostjo, avgusta 1970; videli smo, da je občutil nujnost, da je zelo vztrajen molivec. Gospod je vtisnil v njegovo dušo tiste besede – *clama, ne cesses!* [18] –, za katere želim, da jih vključimo v našo pobožnost in v vse, kar delamo.

Spremljajte me v mojih prošnjah, posebno 15. avgusta, ko bomo obnovili posvetitev presladkemu srcu naše Gospe. In še enkrat globoko premislimo naslednje priporočilo svetega Jožefmarija: ***“Adeamus cum fiducia ad thronum gloriæ, ut misericordiam consequamur”*** (prim. Heb 4, 16). ***V tistih trenutkih bodite zelo pozorni na to in tudi potem. Jaz bi rekel, da je to Božja volja: da položimo naše osebno***

notranje življenje v te besede, ki sem vam jih pravkar povedal. Včasih jih boste slišali brez kakršnega koli hrupa, v intimnosti vaše duše, ko boste to najmanj pričakovali. "Adeamus cum fiducia": pojdite – ponavljam – z zaupanjem k presladkemu srcu Marije, ki je naša Mati in Jezusova Mati. In z njo, ki je posrednica vseh milosti, k presvetemu in usmiljenemu Jezusovemu Srcu. Tudi z zaupanjem, in tako, da ji izročimo zadoščevanje za tolike žalitve. Naj vam nikoli ne manjka ljubezniva beseda; ko delate, ko molite, ko počivate, tudi ob dejavnostih, ki so videti manj pomembne: ko se zabavate, ko pripovedujete kakšno anekdoto, ko se ukvarjate s športom, ... z eno besedo – z vsem vašim življenjem. V vse postavite nadnaravni temelj in intimen pogovor z Bogom [19].

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Mehika, 1. avgust 2009.

[1] Rimski Misal, Vnebohod naše Gospe, spev pred Evangelijem.

[2] Benedikt XVI., Homilija ob slovesnosti Vnebovzetja, 15.8.2008.

[3] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 171.

[4] Lk 1, 49.

[5] Benedikt XVI., Homilija ob slovesnosti Vnebovzetja, 15.8.2005.

[6] Sveti Jožefmarija, *Sveti rožni venec*, prva skrivnost veselega dela.

[7] Jn 2, 11.

[8] Prav tam, 4.

[9] Jn 19, 25–27.

[10] Benedikt XVI., Homilija ob slovesnosti Vnebovzetja, 15.8.2008.

[11] II. Vatikanski koncil, Dogmatična konstitucija *Lumen gentium*, št. 62.

[12] Janez Pavel II., govor na splošni avdienci, 23.4.1997.

[13] Sveti Jožefmarija, *Pilarska Mati Božja*, članek objavljen v "Libro de Aragón", Zaragoza 1976.

[14] Rimski Misal, Molitve za pripravo na sveto mašo.

[15] Benedikt XVI., Homilija ob slovesnosti Marijinega Vnebovzetja, 15.8.2008.

[16] Sveti Jožefmarija, Sveti rožni venec, peta skrivnost častitljivega dela.

[17] Prav tam.

[18] Iz 58, 1.

[19] Sveti Jožefmarija, zapiski s srečanja, 9.9.1971.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-avgust-2009/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-avgust-2009/) (8. Avg. 2025)